

ÅSNE SEIERSTAD

TO
SØSTRE

KAGGE
FORLAG

© 2016 Kagge Forlag AS

Omslagsdesign: Terese Moe Leiner

Sats: akzidenz as | Dag Brekke

Papir: Holmen Book Cream 70 g 1,8 b

Trykk og innbinding: Livonia Print SIA

Satt med Warnock Pro 11/15

Engelske sitater er oversatt av Kari Engen

ISBN: 978-82-489-1682-6

ISBN: 978-82-525-8704-3 (Bokklubben)

Kagge Forlag AS

Stortingsg. 12

0161 Oslo

www.kagge.no

Forfatteren har mottatt støtte fra Fritt Ord til arbeidet med denne boken.

Innhold

Fra forfatteren	7
-----------------------	---

— DEL EN —

Brudde	11
Tilslørt	31
Blindebukk	52
Inn	60

— DEL TO —

Tidlig ungdom	89
Misjonsmark	98
Å spise med djevelen	108
Ja, vi elsker	114
Denne drakta	127
Alt handler om hjertet	133
Valentines Ummah	147
Skytetrening	159
Halal Dating	174
Paragrafer	179

Fremmed fugl	191
Løsrivelse	200
Svindel i Guds navn	205
Oktoberrevolusjonen	224

— DEL TRE —

Dødsdans	231
Blåkopian	268
Hjem	284
En herlig, snill mann	294
Krigsbytte	299
The End of Sykes-Picot	319
God is not great	332

— DEL FIRE —

Ikke uten mine døtre	355
Nytt år, nye muligheter	365
Housewives of Raqqa	373
Gutter fra Norge	385
Skyt jentene om du vil!	401
Ramadan	423

— DEL FEM —

Et annet liv	433
Stemmer i hodet	444
Arv	457
Slik ble boken til	473
Ordliste	486
Litteraturliste	490

Fra forfatteren

DETTE ER EN DOKUMENTARBOOK.

Den er basert på vitnemål. Scenene er bygd opp ut fra hva de som var til stede, har fortalt. Noen scener er det flere kilder til, andre har bare én forteller.

Beskrivelsene av en persons tanker er basert på hva personen har sagt at hun eller han tenkte i den gitte situasjonen.

Noen har valgt ikke å bidra til boken. Disse personene er beskrevet ut fra sine handlinger, skriftlige kilder og det andre har fortalt om dem.

For arabiske ord er en forenklet versjon av transkripsjonssystemet til International Journal of Middle East Studies brukt. Jeg fraviker dette for noen arabiske egennavn som har etablerte stavemåter på vestlige språk.

Mailer og meldinger står stort sett trykt uten rettelser. I dem gjengir jeg avsenderens stavemåte på arabiske ord og navn.

For en mer omfattende gjennomgang av arbeidsmetode, se etterordet sist i boken. Bakerst står også en ordliste over islamske uttrykk og en litteraturliste.

— DEL EN —

Profeten sa om martyrene:

Sjelene deres er i grønne fugler, som bygger reder i lyktene under Guds trone, og fritt tar for seg av Paradisets frukter. Herren ser dem og spør om det er noe de ønsker. De svarer: Hva skulle vi ønske oss? Vi spiser jo fra Hagen som vi lyster. Herren spurte igjen, og da Herren spurte for tredje gang, sa de: Herre, vi ønsker at du skal sende våre sjeler tilbake til kroppene våre, slik at vi på nytt kan ofre våre liv for din skyld. Da Gud slik så at de ikke higet etter mer, lot ham dem bli i Paradis.

Overlevert av Abdallah ibn Masud, død år 650

Vi vil alle vende tilbake til Allah når vi dør; men la oss alle strebe etter å vende tilbake til Allah mens vi fremdeles lever.

Umm Hidayfah aka Ayan, 10. oktober 2013

Bruddet

KØYESENGEN STO MIDT I rommet. En høy grind av hvitlakkerte metallrør sørget for at den som lå øverst ikke rullet ned. Sengen, som var oppreidd med fargerike sengeklær, delte rommet i to. Ved døren var det plassert et skrivebord, en stol og et klesskap. På den andre siden sto en kommode, og et vindu viste ut mot en gressplen og en rødlig mursteinsblokk, identisk med deres. Vinduskanten var så lav at man lett kunne skreve over og la seg dumpe ned på gresset. På møblene hang det lapper med sirlig skrevne tegn, først kladdet med blyant, så overskrevet med blå tusj: Seng. Vindu. Stol. Bord. Skap. Dør. Tapetet over kommoden var fylt opp. Stor, liten, høy, lav, varm, kald, fattig, rik. De arabiske tegnene var nøye kalligrafert, åpenbart av en nybegynner, for flere bokstaver var forvekslet. Oversettelsen til norsk var stavet riktig, men skrevet slurvete, med svak blyant.

Det var den yngste søsteren, hun som sov i overkøyen, som hadde limt på lappene. De prydet ikke bare jentenes rom, men hang rundt om i leiligheten: Lampe. Sofa. Gardin. Hylle. Arabiskkurset startet med verdslige ting, men formålet var åndelig – å kunne

lese og forstå Koranen slik den var blitt åpenbart for profeten Muhammed.

Jeg. Han. Vi. Jeg er. Han er. Vi er. Allahu akbar. Gud er stor. Gud er større. *Led oss på den rette vei!*

Denne oktobermorgenen hadde Leila klatret ned fra overkøyen tidligere enn hun pleide. Hun kledde seg i en fotsid kjole og gikk inn til moren på kjøkkenet, som lå vegg-i-vegg med jentenes rom. Sara var den i familien som våknet først. Da smøg hun seg ut av sengen, trådte forsiktig ned på gulvet så hun ikke vekket Sadiq. Først når kroppen hans savnet varmen hennes, når sengen hadde kjølnet og han merket at han frøs, sto han opp.

Sara sto i egne tanker ved frokostbordet. Overrasket så hun opp på datteren, som hadde fylt seksten uken før. Leila liknet faren, smal, høyreist, langlemmet.

«Jeg kan hjelpe deg å gjøre klar guttene,» sa hun.

«Har du ikke skole i dag?» spurte moren.

«Jo da, jeg tenkte bare at du kanskje ville ha en hånd ...»

«Nei, gjør deg i stand, du, guttene klarer jeg selv.»

I motsetning til storesøsteren, som hadde tatt på seg flere av husholdningens oppgaver, var ikke Leila den som pleide å tilby seg. «Slappfiskdronninga,» pleide faren å kalle henne.

Sara gikk forbi datteren og inn til småguttene, Isaq på seks og Jibril som var elleve. Hun vekket dem med myke mammafingre, hjalp minstemann på med klærne og skyssset dem ut på kjøkkenet.

Der sto Sadiq allerede ved komfyren.

De brune bønnene hadde han gjort klar kvelden før. En finkuttet løk surret blank i olje, et par fedd knuste hvitløk, litt mer olje, strimlet rød paprika, krydder, til det hele tok farge. Så helte han i bønnene, senket temperaturen og lot det syde på platen før han kjørte håndmikseren i massen. Han øste pureen over på et fat og lot en stråle olivenolje lage gylne sirkler i det brune.

Isaq og Jibril var fremdeles døsige, og dumpet ned på hver sin stol. De dypet biter av brød i bønnestuingen og stappet dem i munnen. Isaq sølte som vanlig. Jibril etterlot seg knapt en smule utenfor skålen.

Leila sirklet rundt bordet, der det også sto en kanne svart te med kardemommefrø.

«Skal du ikke sette deg?» spurte faren.

«Nei, jeg faster,» svarte sekstenåringen.

Faren spurte ikke mer. Leila og storesøsteren Ayan, som nå var gått på badet, var nøye med fasten. Kvinner skulle ikke utføre religiøse ritualer når de var *urene*, og jentene tok igjen de tapte dagene så snart de kunne. Aller helst på mandager og torsdager, for da fastet profeten Muhammed. I dag var det torsdag.

Ramadan hadde vært en prøvelse, i år hadde fastemånedene vært i juli, når solen ikke gikk ned før etter ti og sto opp igjen bare noen timer senere. Det ble lenge uten vått eller tørt. Nå i oktober under *dhu al-hijja* – pilgrimsmånedene – fastet jentene igjen og hadde intensivert bønnerytmen. Det var den helligste tiden i den islamske kalenderen, den beste tiden for *hajj*, å reise som pilgrim til Mekka. Nå talte gode gjerninger mer enn ellers i året.

Ismael, som var mellom Ayan og Leila i søskenflokket, kom inn på kjøkkenet med et håndkle rundt livet. Han var på vei til badet, der Ayan akkurat var ferdig. Om han støtte på søstrene når han spradet halvnaken rundt, pleide han å liksom-krasje i dem. «Slutt!» ropte de. «Mamma, han plager oss!»

Husets tre tenåringer – Ayan på nitten, Ismael var atten, Leila seksten – hadde sklidd fra hverandre. Broren var bare opptatt av å trene, gå ut med venner og spille dataspill, mente søstrene. Det var pinlig at han aldri var i moskeen. Det ble lagt merke til. «Du er ikke muslim!» hadde Ayan ropt til ham, og bedt moren kaste ham ut. Hun kunne ikke leve med en som ikke ba.

«Han er bare forvirret!» hadde moren prøvd.

«Kibb ham ut!»

«Til sommeren,» beroliget moren henne, «skal jeg ta ham med til en sjeik i Hargeisa, be ham lese bønnen over ham, snakke med ham ...»

Ayan hadde vært den førende i kranglene. Leila hadde bare fulgt opp, men så, kvelden i forveien, da han hadde kommet hjem fra trening og skulle sette fra seg bagen i gangen, hadde hun styrtet mot ham og kastet seg om halsen hans.

«Å, Ismael! Jeg har savnet deg!»

«Hæ? Jeg har vært borte i et par timer ...»

«Hvor har du vært?»

«Jeg har vært og trent.»

«Hva trente du?»

«Eh ... jeg trente overkropp. Bryst og armer.»

Jenter, altså. Leila hadde vært sur på ham lenge, og så ble hun plutselig kjærlig og kosete.

Ismael trakk på seg jeans og skjorte og gikk inn til de andre. Han åpnet kjøleskapsdøren, der jentene ved siden av lappen med – *thallaja* – kjøleskap på arabisk, hadde limt opp visdomsord fra Islamic Cultural Centre Norway. På et grønt klistremerke, slitt i kantene, som om noen hadde forsøkt å rive det av, sto det *Allah ser ikke på din velstand og eiendom, Han ser på ditt hjerte og dine handlinger*. På et lilla merke sto det *Den som tror på Allah og den Siste Dagen bør ikke plage sin nabo, han bør være generøs overfor gjester og bør snakke sant, som er godt, og ellers tie. (F.eks avstå fra usømmelig og skittent snakk, baksnakking, løgn, spre rykter osv.)*

Ved benken smurte Ismael seg tre skiver grovbrød med makrell i tomat. Attenåringen var opptatt av å få i seg nok proteiner, og syntes foreldrene brukte for mye olje og kokte og stekte ting i hjel. Han ville ha ren, sunn, enkel mat, og mislikte de somaliske krydderblandingene.

Da han satte seg ved bordet med de andre, dultet han borti småbrødrene. Isaq svarte med et klovneansikt og slo knyttneven tilbake, Jibril bare vred seg vekk og ba storebroren slutte.

«La guttene spise,» sa Sara.

Morgenen lysnet sakte, det var ennå litt tid før solen ville vise seg over takene på blokkene i øst.

Sadiq var sykmeldt. Skulderen var vond etter at en kasse hadde falt over ham på lageret til Coca Cola. Neste uke skulle han til fysioterapeuten som NAV hadde henvist ham til. Tankene fløy. Det var lenge siden han hadde hørt fra moren hjemme i Somaliland. Var hun syk? Han fikk ringe henne senere i dag.

En skapdør slo igjen, noe tungt ble flyttet inne på jentenes rom. Ayan hadde gått ut av videregående samme vår, og jobbet som tilkallingsvikar i et byrå som tilbød personlige assistenter til eldre som «behøver praktisk bistand i hverdagen», slik det sto i kontrakten hennes. Det var et slags tenkeår, før hun skulle begynne å studere.

Hun kom ut av soverommet med en koffert.

«Hva skal du med den?» spurte Sadiq.

«Aisha skal låne den.» Ayan så på faren. «Hun skal ut og reise.»

Jentene hadde ofte byttelånt saker med venninnen som bodde noen nabolag bortenfor. Iblant hadde de bedt faren kjøre dem. Han hadde lurt på hva de hadde i plastposene de tok med seg fram og tilbake. Vaskemaskinen hos Aisha var ødelagt, forklarte de, de skulle vaske klærne hennes. Aisha var et par år eldre enn Ayan og hadde flyttet tilbake til moren og søstrene med den lille babyen sin da ektemannen forlot henne.

Ayan dro kofferten etter seg mot entreen, hun skulle heller ikke ha frokost. Hun gikk rett mot speilet ved utgangsdøren der hun svøpte hijaben over det krusede håret.

Eldstedatteren hadde arvet morens trekk. En vakkert buet panne, myke, runde kinn, dype øyne. Hijaben ble strammet slik at ikke ett hårstrå var å se, over trakk hun en *jilbab*, en slags tunika med hette, og til sist en vid kappe. Det var blitt folksomt i gangen. Jibril sto klar, Isaq prøvde å presse foten ned i en sko.

«Du må knyte opp,» kjeftet Sadiq.

«Jeg klarer ikke,» klaget seksåringen.

Samme regel gjaldt alle ting i livet, sa faren:

«Bruk hodet, ikke musklene!»

Yngstegutten var bygd som Sara og Ayan, han var kompakt og kraftig, mens de tre andre barna var spede og smale som faren. Sadiq satte seg på huk for å løse opp i lissefloken.

Ayan var den første som gikk.

«Ha det!» sa hun og smilte mot dem.

Døren slo igjen bak henne. Det ble bedre plass i gangen da hun og kofferten forsvant. Leila tok i sin tur plass foran speilet og kopierte søsterens bevegelser. Da hijaben var på, ble hun stående med skolesekken på ryggen.

«Vil du ha skyss?» spurte faren. Han strevde fremdeles med Isaqs lisser.

Leila pleide å sitte på når barna begynte samtidig, selv om det bare var et knapt kvarters gange ned til skolen som lå på andre siden av T-banelinjen.

«Nei takk,» svarte hun.

Faren så forbauset opp.

«Jeg må slanke meg litt, bevege meg mer,» forklarte hun.

«Du! Hvor på kroppen har du fett? Du er jo en pinne!» himlet Sara.

Leila smilte bare og ga begge foreldrene en klem.

«Jeg er glad i deg, pappa,» hvisket hun i farens øre. «Jeg er glad i deg, mamma,» hvisket hun til moren.

Kjærlighetserklæringen var på somalisk. Til moren snakket søsknene alltid somalisk, med faren vekslet de, seg imellom snakket de for det meste norsk.

«Skal vi ta følge, da?» spurte Ismael.

De gikk begge på Rud videregående, hun i første klasse på helse- og sosial, han i tredje på elektrolinjen. De fulgte ulike rytmer og gikk sjelden sammen, men siden hun hadde vært «gamle Leila» kvelden før, var det rart å ikke slå følge, slik de alltid hadde gjort i barneårene.

«Nei, jeg skal ...» svarte Leila.

Broren hørte ikke svaret, registrerte bare at hun forsvant ut med ryggsekken.

Så var alle skodd for dagen. Småguttene løp opp trappene, Jibril først, Isaq etter. Terrasseblokken var bygd i en bratt skråning. For å komme ut på oversiden måtte de opp tre etasjer fra leiligheten.

Et tåkelaug dekket Kolsåstoppen som reiste seg som en mørk vegg bak boligfeltet. Sadiq låste opp bilen mens guttene kranglet om hvem som skulle sitte foran.

«Ok, ok, ok,» skjente faren. «Hvordan var dette, jo, Jibril satt foran sist, nå er det Isaqs tur.»

De ventet mens bilen varmet seg, så svingte Sadiq ut fra Lillehauger, altfor fort, altfor brått, som alltid.

Framme ved Bryn skole ville Jibril, som gikk i sjetten klasse, helst at faren skulle dra med en gang, det var flaut å bli sett med pappa. Men Isaq, som hadde vært skolegutt i knappe to måneder, ba faren følge ham helt inn i skolegården.

Da det ringte inn, vendte Sadiq tilbake til bilen og kjørte hjem for å hente Sara. Hun hadde time hos legen. Den siste tiden hadde hun hatt smerter i hodet, nakken, fingrene, håndleddene, hofte, beina, føttene. Hun var ofte sliten og trøtt, følte seg kald og klam. Var det noe hun kunne ta? Kanskje hun ble bedre av jerntilskudd? Kalsium? D-vitamin? Hun hadde abonnert på Fri Flyt,

fiskeoljekapsler fra Vesterålen, som heller ikke hadde hjulpet. Det jeg trenger er varm kamelmelk, pleide hun å si. Da forsvinner smertene straks. Hun levde i et land i en årstid der solen ikke varmet, knapt ga lys. Hun var ikke skapt for dette.

De kjørte mot Sandvika storsenter og fant en plass der man kunne stå gratis i tre timer. Derfra gikk de mot Bærumsklinikken, hvor de ble møtt av familiens fastlege. Hun lyttet til Sadiqs oversettelse av konas plager, spurte litt, gjorde noen undersøkelser og kom til at det ikke var flere piller som skulle til, men en livsstilsendring. Sara måtte bevege seg mer, begynne å gå turer, og hun burde gå betraktelig ned i vekt.

Etter konsultasjonen kjørte Sadiq sin kone til døren. Hjemme la hun seg til å hvile, slik hun pleide midt på dagen.

Guttene var ferdig på skolen halv to. Litt etter pleide Leila å komme hjem. Da tok hun av seg hijaben og den fotside kåpen, hun vasket seg, ba og spiste litt før hun gikk inn på rommet hun delte med Ayan. Der skrudde hun på pc-en for å gjøre leksur eller høre på prekener eller resitasjoner fra Koranen. Jentene var mye på rommet sitt. «Ikke kom inn!» ropte de irritert om noen trykket ned dørklinken.

Mens andre mødre uroet seg for om døtrene hadde kjæresten eller kledde seg uanstendig, hadde Sara ingenting å bekymre seg for. Døtrene gjorde alltid som hun sa. De spurte om lov til alt, om så for å banke på naboens dør, skrøt hun til venninnene. Det var gledelig at de ikke smeltet for mye inn i det norske, som hun sa. Ismael derimot ga henne bekymringer, han skled vekk fra sin somaliske bakgrunn, syntes hun, og var i ferd med å bli *for norsk*.

Minuttviserne passerte tre. Ismael var kommet tidlig hjem fra skolen, han hadde lovet å hjelpe småbrødrene med leksene. De hang etter i en del fag. Nå satt alle tre ved kjøkkenbordet. Rart at Leila ennå ikke var hjemme. Hun kom alltid rett hjem.

Sara prøvde å ringe. Mobilen var avslått. Eldstedatteren svarte heller ikke. Kanskje jentene hadde et eller annet ettermiddagsprogram hun ikke hadde fått med seg.

Hun lot det gå litt tid før hun ringte igjen. Leila. Ayan. Heller ikke Sadiq tok telefonen. Hun ba Ismael sende en melding. Noe måtte ha skjedd. Hvorfor skulle Leila ellers være sen?

Sara tenkte ofte det verste. Kanskje noen hadde slått henne ned? Hun visste at det var nordmenn som ikke likte mørke, i alle fall ikke muslimer, og Leila var blitt trakassert av en guttegjeng en gang.

Til sist svarte eldstedatteren.

«Hvor er dere?» utbrøt moren. «Jeg er bekymret for Leila, hun har ikke kommet hjem ennå!»

«Ikke uroe deg. Leila er med meg,» svarte Ayan.

«Å,» utbrøt moren lettet. «Så fint!»

Når de var sammen, var alt i orden. Hun tok ut noen lamme- stykker fra kjøleskapet og helte vann i en kjele for å koke ris til sju.

Sadiq satt på biblioteket i Sandvika og leste Illustrert Vitenskap. Skulderen smertet, det ble lenge til han kom tilbake til Coca Cola. Han ønsket seg en annen jobb. En gang drømte han om ingeniørstudier, han hadde fulgt et kveldskurs for å kvalifisere seg, men så hadde han gitt opp.

Han elsket dette biblioteket. Han kom hit nesten hver dag. Det første han gjorde, var å hente favorittbladet fra hylla, bla litt, så åpne pc-en og surfe på nettet.

Sadiq gikk ut for å ta seg en røyk og så de tapte anropene.

«Jentene er ute på noe,» sa kona. «Kan du ringe dem og si at du henter dem med bilen? Så kommer dere alle hjem til middag?»

Han tastet Ayans nummer, deretter Leilas. De kunne være i Rahma-moskeen i nærheten eller hos Aisha. Leilas telefon var

avslått. Ayan svarte ikke. Kunne de ha dratt til Tawfiiq-moskeen i Oslo?

Han gikk inn på biblioteket igjen, og chattet litt med en venn. Rundt fem dro han hjem. Han tok av skoene i entreen og styrte mot stua og sofaen i imitert skinn. Han følte seg sliten og ville slenge seg ned og vente på middagen.

Foran ham sto tv-en. På veggen bak hang et bilde av Mekka. I hjørnet mot verandaen lå et par tepper og et gammelt treningsapparat. Ellers var stua tom, sparsomt innredet *à la Somali*.

Sara ba ham fortsette å ringe.

«Hvor er disse jentene? Jeg har ikke tid til dette!» utbrøt han.

Litt over seks tok eldstedatteren telefonen.

«Ro deg, pappa,» sa jenta. Hun ventet litt, som for å gi ham tid, før hun sa: «Abo, sett deg ned.» Stemmen hennes var tørr. «Vi har sendt dere en mail. Les den.»

Så la hun på.

Sadiq hentet datamaskinen fra ryggsekken, tok fram brillene og åpnet mailprogrammet. Øverst lå en ulest mail, sendt klokken 17.49, 17. oktober 2013.

«Fred, Guds nåde og velsignelse være med dere, mamma og pappa,» sto det på somalisk. Mailen fortsatte på norsk.

Vi elsker dere såå høyt og dere har gitt oss alt i livet. Vi er evig takknemlige for alt ♥.

Sadiq leste videre.

Vi ber om tilgivelse for alt vondt vi har gjort dere. Vi elsker dere såå høyt og ville gjort alt for dere og aldri gjort noe for å såre dere med vilje, og er det da ikke rett og rimelig at vi gjør alt for ALLAH swts skyld og er takknemlige oven for det han har gitt oss ved å følge hans lover, regler og befalinger.

Det er nå slik at muslimene blir angrepet fra alle hold og vi må gjøre noe. Vi vil så gjerne hjelpe muslimene og den eneste måten vi kan virkelig hjelpe dem er ved å være med dem i deres lidelser og gleder. Det er ikke lenger nok å sitte hjemme og sende penger. Med tanke på dette har vi bestemt oss for å reise til Syria og hjelpe til der nede med alt vi kan. Vi vet dette høres absurd ut, men det er haq og vi måtte dra. Vi frykter hva ALLAH swt vil si til oss på dommedagen.

Blodet forsvant fra hodet. Det svartnet. Han tømtes for kraft. Mens han fortsatte å lese, tetnet luften seg rundt ham. Dette måtte være en spøk. De tøyset med ham.

Abo du vet at dette er fard al ayn ikke bare på menn men også på kvinner og hvem enn som kan.

Sadiq raste nedover mailen for å finne en forklaring på alt tullet. Han kjente uttrykket *fard al-ayn* – individets plikt, som bønn, faste, almisser, å reise til Mekka.

Vi har nå dratt og er snart fremme in shaa ALLAH. Vær så snill og ikke bli sure på oss, det gjorde oss såå vondt å dra uten å få sagt hade på en måte som dere fortjener. Tilgi oss in shaa ALLAH, når vi tok dette valget gjorde vi det med det som er best for vår Ummah i tankene, men også hva som er best for vår familie, det er kanskje litt vanskelig å skjønne nå men in shaa ALLAH vil dette valget hjelpe oss alle på dommedagen in shaa ALLAH.

Vi elsker dere såå mye og håper at dere ikke vil bryte kontakt med oss, in shaa ALLAH vil vi sende en sms når vi når hotellet og da kan dere ringe in shaa ALLAH.

Igjen så vil vi si at vi elsker dere av hele våre hjerter og vi beklager at dere måtte få vite på denne måten, vi har allerede bedt for mye av dere men vi må be om en tjeneste; for både vår sikkerhet og deres sikkerhet må ingen andre enn familien vite at

vi har dratt, dette kan ikke bli understreket nok. Vær så snill og prøv å forstå våre handlinger in shaa ALLAH.

«Allah være lovet, hersker over hele verden ♥. Ayan & Leila ♥.»

Sadiq holdt hendene opp foran ansiktet.

«Hva står det??!» Sara sto lent over skulderen hans og så vekselvis på de svarte tegnene og på ektemannen.

«Ismael, kom!!» ropte Sadiq.

Hva har jeg gjort galt nå, undret Ismael på rommet sitt, da han hørte farens ustø stemme.

«Les høyt,» ba faren da sønnen kom ut i stua.

Etter noen linjer begynte Ismaels stemme å skjelve.

«Hva? Hva?» ropte Sara. Ismael leste først på norsk, så oversatte han til somalisk for moren.

«... Vi har bestemt oss for å reise til Syria ...» oversatte han.

«*Illahayow i awi!* Allah, hjelp meg!» ropte Sara og deiset i gulvet.

Sadiq ville hjelpe henne opp, men dumpet i stedet selv ned. Han ble sittende med armene rundt kona og rugge henne.

«Jeg kan ikke tro det,» mumlet han. «Det er ikke mulig.»

Småguttene stirret på dem. Isaq kom bort, krøp inntil foreldrene.

«Pappa, hvor er de reist?» spurte Jibril.

«Jeg vet ikke,» svarte Sadiq.

Han prøvde å samle kaoset i hodet, de kunne da ikke bare reise sånn, uten varsel, nei, han trodde ikke på det. Det var tre muligheter. En – de tullet. To – det var noen andre som hadde skrevet mailen. Tre – han hadde ikke lest det ordentlig.

Politiets operasjonssentral loggførte oppringningen til klokken 21.54. Innringeren hadde «mottatt mail fra to døtre hvor de opplyser å ha dratt til Syria for å delta i Jihad».